

Reflecția de miercuri - 4

CONTEMPLÂND TRANSFIGURAREA

Privită din perspectiva sacrului și a ordinii cosmice, starea în care se află omenirea actuală este mai degrabă dramatică, căci omul nu mai este manifestarea concretă a sacrului și nu mai reflectă divinul. În plus, mediul nostru de viață este grav poluat, mai ales în habitatele și sferile imperceptibile, subtile, ale Pământului și ale umanității.

Prin urmare, ca ființe umane, trăim la nivelul calitativ cel mai scăzut al ordinii ierarhice - nu numai în raport cu oștile angelice, ci și în raport cu regnul mineral, regnul vegetal și regnul animal, întrucât mineralele, plantele, animalele și îngerii se află fiecare la locul lor natural. Cum s-a putut întâmpla acest lucru?

Pentru aceasta ne întoarcem la miturile omenirii. Miturile încorporează cunoașterea interioară care este voalată în limbaj simbolic; fiecare mit este ca o stridie în care este ascunsă o perlă de înțelepciune. Miturile încurajează ființa umană să experimenteze, să exploreze și să privească în interior.

Conform mitului creației din primul capitol al cărții biblice Geneza, omul a fost creat în a șasea zi ca ființă spirituală androgenă (bărbat și femeie într-unul singur) după chipul lui Dumnezeu. Omul originar poartă în el toate dimensiunile și nivelurile realității. Libertatea absolută de alegere și capacitatea creatoare îi conferă un mare potențial, dar implică și cele mai mari pericole, deoarece tânăra Ființă Umană este încă un zeu inconștient.

Potrivit mitului, omul a fost format din țărâna pământului, iar suflarea vieții i-a fost suflată asupra lui: a început să inspire și să trăiască din energiile propriului său creator. I se oferă posibilitatea de a învăța și de a-și folosi puterea creatoare și libertatea și, astfel, de a înțelege din experiență planul lui Dumnezeu. Tânăra ființă umană ar putea apoi să se dezvolte de la o stare inconștientă la un suflet-spirit viu pentru a fi o punte conștientă între Creator și creație.

Corpul său originar era format din „praf” sau „pământ”, materia subtilă primordială a corpului eteric ceresc. Corpul nostru material grosier pe care îl cunoaștem atât de bine, pe care îl folosește Eul nostru și în care ne putem vedea unii pe alții, este format din materie grosieră și este diferit de cel originar. Acest corp nu a fost inclus în planul lui Dumnezeu, ci este rezultatul unui incident în timpul dezvoltării Umanității. În multe mituri și legende, acel incident este menționat ca o cădere, o cădere într-o lume inferioară.

O grădină, un loc îngrădit în Eden, a fost creată ca reședință pentru Omul Adam, iar Eva a fost generată din el. Patru râuri curgeau acolo dintr-un singur izvor, iar grădina era plină de copaci cu fructe purtătoare de semințe. Omul a fost adus la viață ca să mănânce numai din fructe purtătoare de sămânță, spune Geneza 1:29. Orice altceva care ar putea servi drept hrană este destinat celorlalte creaturi, cum ar fi animalele. În mijlocul Grădinii Edenului se află și doi pomi: pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului, care este pomul conștiinței dualității.

În Grădina Edenului, androgenul Adam este transformat într-o ființă duală, un Adam-Eva. Adam este puterea masculină, inhalatoare și creatoare: „conștiința”. Eva este puterea feminină, revigorantă și productivă: „dorința și tânjirea”. Fiecare persoană poate verifica pe cont propriu că dorința și tânjirea sunt indisolubil legate de dualitate.

Dorința provine din existența a doi poli în ființa duală: nu poți dori decât ceva ce nu ai, sau să fii undeva unde nu ești. O unitate care este ruptă vrea să se restabilească. Iar puterea extraordinară a dorinței este cea care pune absolut totul în mișcare și permite astfel realizarea unității din nou.

În corpul uman actual, forțele cooperante Adam-Eva se exprimă în focul șarpelui care se află în măduva spinării. Uneori se vorbește despre șarpele de foc (Adam) și șarpele de aramă (Eva) care sunt prezenți în fiecare ființă umană. Eva este ispășită de șarpe, așa spune mitul, să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului.

Această denumire foarte voalată indică activitatea universală a unității doi în unul, Adam-Eva în fiecare ființă umană, și anume că ceea ce trăiește încă invizibil în conștiință (Adam) va deveni vizibil prin Eva ca faptă, ca impuls productiv. De aceea, atât Adam, cât și Eva mănâncă din fructul pomului binelui și răului, deoarece consecințele unui act sunt în mod necesar stocate întotdeauna în conștiință.

Adam și Eva formează împreună singura cale spre autocunoaștere și cunoaștere, în timp ce un șarpe îl ispășește pe celălalt. Bărbatul Adam-Eva are dorința înăscută de a fi egal cu Dumnezeu - în fond, aceasta este rațiunea existenței sale - și crede că ar putea dobândi mai bine această stare dacă ar avea mai multe cunoștințe despre dualitate.

Prin urmare, din dorința de cunoaștere, dar în ignoranță și în deplină libertate, Omul face alegerea de a mânca din pomul cunoașterii binelui și răului. Imediat, el devine conștient de inconștiența sa, de goliciunea sa, și își acoperă puterea creatoare cu frunze de smochin, simbolizând printre altele trezirea și inițierea. Adam și Eva sunt apoi îmbrăcați de Dumnezeu în „piei de animale”, deoarece au mâncat din fructul care nu aduce semințe, destinat animalelor și altor creaturi.

Omenirea primește corpuri materiale grosiere, fie de sex masculin, fie de sex feminin, și astfel își urmează calea aleasă de ea însăși a experienței spre „cunoașterea binelui și a răului”. Omenirea este inițiată, ca să spunem așa, în misterele dualității.

Să prezentăm acum o altă imagine a esenței mitului Genezei, o imagine care poate conduce la o înțelegere mai profundă și mai interioară. În mitul căderii se află fundamentul acelei faze de pe calea spirituală care este numită „transfigurarea de pe munte”.

Tot ceea ce este inspirat trebuie, de asemenea, să fie expirat din nou. Ceea ce este inhalat, este expirat într-o stare alterată. Aceasta poate implica aerul, dar și energii. Scopul lumii în miniatură sau al microcosmosului numit Om este de a coopera la modelarea creației prin inhalarea, transformarea și apoi prin radiarea energiilor divine.

Unele microcosmosuri umane au ales să primească energiile divine, dar nu să le transforme și să le emită. Această concentrare de forțe arzătoare a provocat supraîncălzire, dizarmonie și daune.

Microcosmosurile deteriorate au fost, prin urmare, plasate în afara Grădinii Edenului, într-o nouă zonă îngrădită, cu o vibrație mult mai joasă, o densitate mai mare și legi diferite, pentru a preveni alte răutăți în cadrul creației și pentru a oferi oportunități de restaurare.

Încet și treptat, Omul și-a uitat nașterea și sarcina sa înaltă de acolo. El este ca și cum ar fi adormit în lumea lentă a materiei grosiere și nu-și poate exprima adevăratul sine acolo. Corpul său ceresc s-a destrămat, iar capacitățile sale de a gândi, de a simți și de a dori sunt transferate în „piei de animale”, în omul material, în care aceste capacități se exprimă încă doar într-o formă foarte atenuată.

Cele trei capacități interconectate ale gândirii, simțirii și voinței conduc întotdeauna la acțiuni creative, la fapte. Cu toate acestea, din cauza inconștienței noastre și a îndemnelor dorințelor noastre, ele conduc, din păcate, de multe ori la acte pe care le regretăm sau pe care nu le putem opri. Dar tot ceea ce există are o dorință înnăscută de echilibru și de recuperare.

De la începutul „căderii”, ierarhiile cerești au lucrat continuu pentru a trezi ființele umane adormite, căzute, pentru a le permite să-și reconstruiască corpurile cerești. În acest scop, fiecare microcosmos căzut a fost dotat cu un înlocuitor temporar: ființa umană muritoare. Numai prin această formă

muritoare umanitatea căzută se poate întoarce în Grădina Edenului pentru a-și ocupa din nou locul ca punte de legătură între Creator și creație.

Mulți învățători ai lumii au fost trimiși către umanitate, au fost oferite mituri și legende, au fost scrise cărți și au fost fondate școli ale misterelor pentru a menține vie amintirea căminului nostru originar în cadrul umanității căzute.

Cu toate acestea, din cauza condițiilor noastre de viață actuale, corpurile noastre de materie grosieră durează doar o anumită perioadă de timp și trebuie înlocuite în mod continuu. Din când în când, microcosmosul neînsuflețit al Omului primește un nou corp material grosier, cu o personalitate muritoare legată de el.

Numai această personalitate manifestată poate continua drumul prin experiența „binelui și răului” în numele microcosmosului și astfel să pună piciorul pe calea spirituală a renașterii sufletului-corp. O astfel de persoană devine atunci un elev al Gnozei. Cu toate acestea, sunt necesare mai multe încarnări înainte de a se dobândi o „cunoaștere adecvată a binelui și răului”.

Căci toate aceste personalități au experiențe diferite, a căror esență este stocată sub forma a ceea ce numim karma. Există har în legea karmei: nicio experiență nu se pierde, nicio experiență nu este în zadar. De aceea se spune:

„Sunt un rătăcitor, schimbând loc după loc și casă după casă, până când voi ajunge în Cetatea și Locuința care este veșnică”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 37:8

Nevoia microcosmosului de „cunoaștere a binelui și a răului” ajunge la o deplinătate după multe vieți și experiențe cu corpul său asociat. Apare un fel de oboseală, un fel de calm ciudat. Ființa umană nu mai știe încotro să-și îndrepte dorința, are impresia că a văzut deja totul, că a experimentat totul.

El experimentează mai ales o dorință profundă de plenitudine, de profunzime și de viață adevărată. Această nouă dorință izvorăște din scânteia spiritului și poate ridica conștiința interioară pe culmile adevăratei vieți a Omului. Atunci când această nouă dorință superioară este menținută aprinsă,

urmând impulsurile sufletului chiar și prin multe împotriviri, atunci va avea loc o schimbare de personalitate.

Această schimbare este ilustrată în mitul transfigurării de pe munte, așa cum este descris în Evangheliile lui Matei (17, 1-13), Marcu (9, 2-13) și Luca (9, 28-36) și în Evanghelia celor Doisprezece Apostoli.

Iisus îi duce pe discipolii săi Iacob, Ioan și Petru pe un munte înalt, unde se înalță în interior și caută un contact conștient cu originarul. Acești discipoli simbolizează cele trei capacități fundamentale ale personalității: gândirea, simțirea și voința. Într-o octavă mai înaltă, aceste capacități aparțin sufletului, unde sunt exprimate drept cunoaștere, iubire și acțiune.

În capitolul 46 al Evangheliei celor Doisprezece Apostoli, citim:

...și în timp ce se ruga, chipul Lui s-a schimbat și S-a transfigurat înaintea lor, iar fața Lui strălucea ca Soarele și hainele Lui erau albe ca lumina.

Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie care vorbeau cu El și vorbeau despre Lege și despre moartea pe care avea să o îplinească la Ierusalim.

Moise a vorbit și a zis: „Acesta este cel despre care am prezis, zicând: Un proroc din mijlocul fraților voștri, ca mine vă va trimite Eternul, și ceea ce i-a spus Eternul să vă vorbească; și pe el să-l ascuți; și oricine nu va asculta, va aduce asupra lui propria pierzare.”

Atunci Petru a zis lui Iisus: „Doamne, este bine pentru noi să fim aici; dacă ne vei lăsa vom face aici trei corturi; unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie.”

Pe când încă vorbea, un nor strălucitor i-a umbrat și douăsprezece raze ca ale Soarelui ieșeau din spatele norului, și un glas a ieșit din nor și a zis: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.”

Iar când au auzit ucenicii, au căzut cu fața la pământ și s-au uimit, iar Iisus a venit și i-a atins și a zis: „Ridicați-vă și nu vă temeți”. Și când și-au ridicat ochii, n-au văzut pe nimeni, ci doar pe Iisus. Și cele șase glorii s-au văzut asupra lui.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 46: 1-6

Datorită primei dorințe (Eva), și anume cea pentru adevărata cunoaștere, omenirea a fost cândva așezată în materie grosieră într-un corp potrivit acesteia. Prin noua Evă, dorința de viață adevărată, se va forma un nou corp sufletesc alcătuit din forțe eterice. Cu acest corp umanitatea va putea intra din nou în Grădina Edenului.

Acest nou corp al lui Iisus – omul interior – este privit într-o viziune interioară. Omul vede ceva din transfigurarea care are loc în el. Cei trei mari profeți Moise, Ilie și Iisus vorbesc între ei în viziune. Ei indică o triplă alianță cu Frăția Universală care ajută umanitatea.

Biblia evreiască mai este numită „Legea și Profeții”. Această lege este așa-numita Tora, atribuită lui Moise și reflectată în primele cinci cărți ale Bibliei pe care creștinii le numesc Vechiul Testament. Acea lege este mult mai mult decât o colecție de povești și reglementări. Se bazează pe cunoașterea interioară profundă. De aceea este scris: „veșmântul Torei nu este Tora”.

Moise, un inițiat egiptean și preot al lui Osiris, simbolizează cunoașterea Legii. Ilie îi reprezintă pe profeți și simbolizează dragostea pentru Lege.

Iar Iisus, de la botezul său în Iordan drept Christos, simbolizează împlinirea Legii. El a spus:

Să nu credeți că am venit să stric legea sau profeții. Nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că până nu vor trece cerul și pământul, nicio iotă sau vreun titlu nu va trece de la lege sau de la profeți până când toate se vor împlini. Dar iată, Unul mai mare decât Moise este aici și vă va da legea mai înaltă, chiar Legea perfectă, și veți asculta de această Lege.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 25:8

Legea exterioară, inclusiv cele Zece Porunci date de Moise, mențin umanitatea, în care sufletul nu este încă trezit, în anumite limite morale. Această lege protejează împotriva cristalizării și degradării și pregătește Omul pentru dezvoltarea interioară. Odată ce a avut loc o trezire interioară și sufletul septuplu – simbolizat de Isus și cele șase emanații – a devenit suficient de puternic, legea superioară a sufletului ia locul legii exterioare.

Predica de pe Munte este o reprezentare a legii interioare, legea Iubirii sufletului. Dacă elevul sufletului ascultă de fapt legea interioară în acest stadiu de dezvoltare, atunci capacitățile pure ale sufletului a „gândi, simți și dori” pot fi reflectate în personalitate ca „înțelegere, iubire și slujire”. Atunci o voce răsună din norul strălucitor care radiază, spunând:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.”